

Article opinió - Ramon Orfila - “Marroc, Sàhara i Europa. La diplomàcia del xantatge” (3)

El desenllaç de la crisi desfermada amb l'acolliment humanitari del màxim dirigent del Front Polisario, Brahim Gali, a un hospital de Logroño per ser tractat de la Covid representa un fracàs rotund de la diplomàcia del Marroc. Tota la feruma de cridar a consultes l'ambaixadora marroquina i les amenaces barroeres de la mateixa al Govern espanyol “si Gali tornava a Algèria sense cap conseqüència”, s'han esfondrat amb la decisió de l'Audiència Nacional de no prendre cap mesura cautelar davant la inconsistència de les denúncies presentades contra el president de la RASD per part de representants d'associacions pro marroquines. Un cop dur que posa en dubte la credibilitat de la diplomàcia de Mohamed VI, que pot acabar amb la destitució fulminant del primer ministre d'aquell país, en una nova mostra de la debilitat del règim dictatorial que ofega el poble marroquí.

Europa s'ha mostrat més unida que mai en aquesta crisi, complicada amb els fets del Tarajal a Ceuta, incrementant la imatge de soledat del rei del Marroc davant les nacions democràtiques. Un rei que no dubta a l'hora d'enviar milers dels seus súbdits a jugar-se la vida per pressionar Espanya, fracassant de manera estrepitosa.

La fugida cap endavant de l'ex president dels Estats Units, Donald Trump, afirmant reconèixer la marroquinitat del Sàhara a canvi d'un reconeixement de l'Estat d'Israel en les seves il·legals fronteres actuals, per part del Marroc, ha acabat igualment en un fracàs estrepitos: ni es probable que s'acabi obrint cap consolat del Estats Units a Al-Aaiun ocupat, i es pràcticament impossible que Joe Biden ratifiqui la política de Trump en aquesta qüestió, que contradiu de manera flagrant la que els Estats Units han impulsat dins el Consell de Seguretat de l'ONU que, en essència, reconeix el Sàhara Occidental com un “territori no autònom i per tant pendent de descolonització, a través de l'exercici del dret d'autodeterminació del poble del Sàhara”.

De fet, les darreres intervencions dels representants dels Estats Units a les reunions, a porta tancada, sobre aquest conflicte no s'han fet enfora ni un mil·límetre d'allò que han defensat els darrers anys.

Com també és cert que la decisió de Trump no va provocar tampoc cap intent d'imitació per part de les cancelleries dels principals països del món, i especialment de les que el Marroc desitjava amb més delit, és a dir, Espanya, França i la UE en el seu conjunt, que no van dubtar a l'hora de qualificar com “fora de la legalitat internacional” la decisió del polèmic ex president.

Més encara, l'enfrontament armat de les darreres setmanes entre Israel i el grup palestí Hamàs, han creat no pocs mals de cap al Govern del Marroc, si tenim en compte les clares simpaties cap al poble palestí de la ciutadania marroquina, que no pot entendre com Mohamed VI cerca privilegiar les relacions diplomàtiques i econòmiques amb el mateix Estat d'Israel que bombardeja Gaza i massacra la seva població civil. Mal moment ha triat la intel·ligència marroquina per aquesta operació creuada de reconeixements diplomàtics que situa el Marroc al costat del Govern falcó de Netanyahu, que assassina de manera impune cents de palestins.

Abans d'emprendre l'escalada de tensió amb Espanya, des del Govern marroquí van fer esclatar un conflicte amb Alemanya, fruit del concepte groller de la diplomàcia reial i amb la perspectiva novament equivocada, de que el país europeu cediria al xantatge de la cancelleria marroquina. Res més enfora del que ha acabat succeint. Tot comença amb el twit de Trump reconeixent la marroquinitat del Sàhara Occidental, del que ja hem parlat. Les gestions del Ministeri d'Exteriors del Marroc intentant que tot seguit es produís una allau de reconeixements semblants es veuen abocades al fracàs quan cap estat de la UE accepta imitar l'actitud del ex president. És més, Alemanya va demanar una reunió urgent del Consell de Seguretat de l'ONU on va expressar que, al seu parer, la proposta de Trump era contrària a la legalitat internacional, actitud que es va estendre a la resta de països d'Europa.

Segons la cancelleria del Marroc, que depèn directament del rei, amb aquesta actitud, "la República Federal d'Alemanya ha multiplicat els actes hostils i les actuacions atemptatòries respecte dels interessos superiors del regne del Marroc", i en conseqüència decideixen congelar les relacions diplomàtiques.

Un nou i greu error del monarca-dictador. No aconseguiran doblegar d'aquesta manera les conviccions dels governants europeus, mentre van perdent l'important batalla de l'opinió pública internacional, que mai fins ara havia sentit parlar tant de la qüestió del Sàhara, com mai fins ara havia sentit tantes simpaties cap al poble sahrauí, al que veuen com el David que s'enfronta al Goliat representat pel monarca marroquí.

Resulten especialment interessants les recents declaracions del representant del Front Polisario a Espanya, Abdulah Arabi, en una entrevista a TVE, en les que desemmascara les intencions reals del rei del Marroc amb la creació d'una falsa crisi migratòria a Ceuta.

Abdulah Arabi ha recordado que el uso de la inmigración por parte de Marruecos "como medio de chantaje en las relaciones bilaterales con España y la Unión Europea" es un hecho claro que "lleva años funcionando" y que en los "últimos meses también le hemos visto en las Islas Canarias". "Lo lamentable de todo es el método y el uso de vidas humanas (menores), que demuestra de lo que es capaz Marruecos", ha denunciado.

"La situación tiene otro trasfondo más amplio. Marruecos lleva desde diciembre intentando presionar a países para seguir los pasos de Donald Trump. Y no lo ha conseguido", ha cerrado el delegado del Frente Polisario en España".

Continuarà.